GEDA RANGA RAO
JANGAREDDIGUDEM
534 447
(NEAR P. H. SCHOOL

హంతకుల ఒప్పందం

ఎమ్. వి. వి. సత్యనారాయణ

ప్రతాపరావు గోడవైపు చూస్తున్నాడు. ట్యూబ్ లైట్ వెలుతురు గదిలో ఆహ్లాదంగా పరుచుకొని వుంది.

గోడమీద బల్లి కదులుతోంది. అది అచ్చంగా ఎర వైపు కదిలే పులిలాగా వుంది. బల్లికి రెండడుగుల దూరంలో కీటకం వాలివుంది.

బల్లి వొడుపుగా పాదాలు కదుపుతోంది. ఈసారి ప్రతాపరావుకు కీటకం కనిపించడంలేదు. కీటకం స్థానంలో సుందరరామయ్య కనిపిస్తున్నాడు.

సుందరరామయ్య అతడికి పిల్లనిచ్చిన మామగారు. మధులత ఆయనకు ఒక్కతే కూతురు. సుందరరామయ్య పరమఛాందసుడు. తాను బతికి వుండగా కూతురికి ఆస్తి ఇస్తే అరిష్టం అని ఎవడో సిద్ధాంతి చెప్పాడు. సుందరరామయ్యకు అతడి మాటే మెదడులో నాటుకుపోయింది.

అదిగో, అదే నచ్చలేదు ప్రతాపరావుకు. ఇవ్వవలసిన ఆస్తి ఏదో యిచ్చేస్తే తాను, ఏదయినా బిజినెస్సులో

షేర్లు కొంటాడు. కాని మామగారు తనకు ఆ అవకాశం యివ్వడంలేదు. అంతేకాదు — ఈ మధ్య కాలంలో సుందరరామయ్య, అల్లుడికి తెలియకుండా కూతురితో మంతనాలాడుతున్నాడు. ఆమె పేర రహస్యంగా వుత్తరాలు రాస్తున్నాడు.

అలాంటి వుత్తరం ఒకటి ప్రతాపరావుకు దొరికింది. ప్రతాపరావుకు అందులో అక్షరం అక్షరం గుర్తు వుంది.

“ప్రియమైన లతా!

నాకు ఒంటరితనం భరించరానిదిగా వుంది. వేళకు పనిమనిషి వండిపెడుతుంది. కాని జీవితానికి తిండి ఒక్కటే చాలదు. స్వరాజ్యం అని మన ఇంటి ఎదురుగా ఒక టీచరు దిగింది. ఆమె కూడా యిష్టపడింది. ఆమె బాల వితంతువు. యిప్పుడు ముప్ఫయి సంవత్సరాలుంటాయి.

అంతమాత్రాన నీకు ఏ లోటూ రానివ్వను.

—నీ తండ్రి.”

మధులత తనమాట తోసెయ్యదని సుందరరామయ్యకు బాగా తెలుసు. సుందరరామయ్య బాలవితంతువును పెళ్ళి చేసుకొని ఆస్తి మొత్తం ఆమెకు కట్టపెడతాడు. మధులతకు తండ్రి మాటలలో మోసం చెప్పినా అర్థంకాదు. అందుకే ప్రతాపరావు తన భార్యను ఒక కంట కనిపెడుతున్నాడు. పోస్టుమాన్‌కి చెప్పి వుంచాడు.

ఈ రోజు ఉదయం మధులతకు ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. ప్రతాపరావు ఆమెకు తెలియకుండా ఈ ఉత్తరం చదవాలని ప్రయత్నించాడు. అసలు ఆ ఉత్తరమే అతడి కంట పడలేదు.

ప్రతాపరావు గోడమీదకు చూశాడు.

కీటకాన్ని సమీపిస్తోంది బల్లి. నాలుకను గాల్లో ఆడించింది. దూకడానికి సిద్ధమైన పులిలాగా ముందు కాళ్ళలో శక్తిని కేంద్రీకరించుకొంది.

"ఏమండీ! భో జ నా ని కి వస్తారా?" మధులత వంటింట్లోంచి పిలిచింది.

ప్రతాపరావు పట్టించుకోలేదు. ఊపిరి బిగబెట్టి చూస్తున్నాడు. బల్లి సునాయాసంగా ఉరికింది. నాలుక కీటకాన్ని తాకింది. క్షణంలో తక్కువ భాగంలో కీటకం రెక్కలు కదిపింది. నాలుకతో బాటు బల్లి నోట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

మధులత మరల పిలిచింది.

ప్రతాపరావు లేచి వంటింటివైపు కదిలాడు. భోజనం అయిందనిపించి బెడ్ మీద వాలాడు.

కొంతసేపటికి మధులత వచ్చింది.

డిమ్మర్ వేసి లైటు తీసేసింది. ప్రతాపరావు పక్కనే పండుకొని అతడిమీద చెయ్యి వేసింది. ప్రతాపరావు ఆమె వైపు ఒత్తిగిల్లాడు. ఆమెను దగ్గరకు అదుముకున్నాడు. కనుకొలకుల్లోంచి గోడవైపు చూశాడు.

గోడమీద ఇప్పుడు రెండు బల్లులు పాకుతున్నాయి.

"ఏమిటటు చూస్తారు?" అంది మధులత, అతడి పెదిమ లందుకుంటూ.

'గోవిందును' మనసులో గొణుక్కున్నాడు ప్రతాపరావు.

2

ప్రతాపరావు అటు తిరిగి పడుకొన్నాడు. అరగంట గడిచాక మధులత కదిపింది.

ప్రతాపరావు కదలలేదు. ఆమె మెల్లగా బెడ్ దిగి

గదిలోంచి బయటపడింది. వీధి గుమ్మం తలుపు తెరచింది. స్విచ్ నొక్కి లైటు వేసింది.

భారీ విగ్రహం ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టింది. అతడి వెనుక చీర గరగరలాడింది.

"అల్లుడు నిద్రపోయాడా?" అడిగా డతడు.

"ఊఁ!" మధులత డ్రాయింగ్ రూంలోకి దారి తీసింది. అతడు సోఫాలో కూలబడ్డాడు. అతడి వెనుక నే వచ్చిన స్వరాజ్యం నిలబడే వుంది.

"నాన్నగారూ! యేమిటి యింత అర్జంటుగా వచ్చారు?" అంది మధులత.

"స్వరాజ్యం! కూర్చో" అని సుందరరామయ్య కొంత సేపు నిశ్శబ్దంగా వూరుకొన్నాడు.

స్వరాజ్యం సోఫాకి ఒక చివర కూర్చుంది.

"లతా! తొందరపడ్డాను. స్వరాజ్యాన్ని అర్జెంట్ గా పెళ్ళి చేసుకోవాలి" అన్నాడు సుందరరామయ్య.

"ఏం?"

"వాళ్ళ వాళ్ళు యీ మధ్య మన యింటిమీదకు వచ్చారు. పెద్ద గొడవ కూడా అయింది."

"ఏమయింది నాన్నగారూ?"

సుందరరామయ్య తల వొంచుకున్నాడు. స్వరాజ్యం సరేసరి.

మధులతకు విషయం అర్థమయింది. తండ్రిమీద అసహ్యం కలిగింది. అదీ తాత్కాలికంగానే. తండ్రి మాత్రం ఏం చేస్తాడు? ఆమె కూడా తొందరపడిపోయింది కదా.

"ఎంత పని జరిగింది నాన్నగారూ?"

"ఇలా అవుతుందనుకోలేదమ్మా!"

7

"పెళ్ళి చేసుకోండి నాన్నా! మీ మాట యెప్పుడు కాదన్నాను?"

"స్వరాజ్యం తండ్రి విల్లు మార్చాలని గొడవ పెట్టాడు."

"విల్లా?"

"నా అనంతరం నిన్నే ఆస్తికి సర్వాధికారిణి చేస్తూ విల్లు రాయించి రిజిస్ట్రేషన్ చేయించాను. ఆ విల్లు మార్చి స్వరాజ్యం పేర సగం ఆస్తి రాయించాలని స్వరాజ్యం తండ్రి బలవంత పెట్టాడు."

మధులత నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయింది. ఆస్తిమీదనే ప్రతాపరావు ఆశలు పెట్టుకొని వున్నాడు. ఇప్పుడు స్వరాజ్యం అడ్డం తగులుతోంది.

"అమ్మా, నీకు అన్యాయం చేస్తున్నాను కదా!"

"నాన్నగారూ! మీ అల్లుడితో మాట్లాడదాం!"

"నాకు మొహం చెల్లదమ్మా!"

"తొందరపడిపోయారు నాన్నగారూ!" స్వరాజ్యాన్ని చూచింది మధులత. స్వరాజ్యం మూగగా వింటూంది.

"సగం ఆస్తి అయినా నీకు పదిహేను లక్షల పైచిలుకే వస్తుందమ్మా!" అన్నాడు సుందరరామయ్య.

కిటికీ రెక్క కొద్దిగా కదిలింది. మధులత చటుక్కున తలత్రిప్పింది. ఎవరూ లేరక్కడ.

"అల్లుడు లేచాడేమో?" అన్నాడు సుందరరామయ్య.

మధులత మెల్లగా కదిలింది. బెడ్‌రూంవైపు అడుగులు వేసింది. ప్రతాపరావు బెడ్‌మీద అదమరచి నిద్రపోతున్నాడు. మధులత నిట్టూర్చి వెనక్కు తిరిగింది.

ప్రతాపరావు ఓరకంట ఆమెను చూశాడు.

ఆమె తండ్రిని సమీపించింది. "ఎక్కడదిగారు

నాన్నగారూ?" అంది.

"నాగార్జున లాడ్జి. రూం నెంబర్ 10."

"రేపు ఉదయం వస్తాను. ఆయన బిజినెస్ పనిమీద వెళ్ళారు."

సుందరరామయ్య తలూపాడు. స్వరాజ్యం లేచింది. తండ్రినీ, స్వరాజ్యాన్నీ పంపివచ్చి బెడ్ మీద వాలింది. లేచి కిటికీలోని గ్లాసుతీసింది. గ్లాసులో నీళ్ళున్నాయి. మాత్ర తప్పించి నీళ్ళు గటగట తాగింది. నీళ్ళు వగరుగా వున్నట్టు తోచాయి.

తల తిరుగుతోంది. బెడ్ వైపు కదలబోయింది. నిస్త్రాణముంచుకు వచ్చింది. అడుగులు తడబడుతున్నాయి. నేలమీద కుప్ప కూలిపోయింది మధులత. దబ్బున శబ్దమయింది. ప్రతాపరావు చటుక్కున కళ్ళు తెరిచి మంచం దిగాడు. ఆమెవైపు క్రూరంగా చూచి గదిలోంచి బయటపడ్డాడు. గారేజిలోంచి కారు తీశాడు.

3

వీధి కుక్కలు ఎక్కడో మొరుగుతున్నాయి. క్రమంగా వీధిలోని కుక్కలకు అక్కడెక్కడి కుక్కలో సంకేతాలు పంపినట్టు యివీ మొరుగుతున్నాయి.

సీసా ఎత్తిపట్టి చివరి చుక్క తాగుతున్నాడు గోవిందు. కిరసనాయిలు దీపం వెలుగులో అతడి నీడ భారీగా గోడమీద పడుతోంది. కండలు తిరిగిన శరీరం, కోరమీసాలు, గ్లాస్కో చొక్కా, ఒక చేతికి మల్లె పూలదండా.

సీసా బల్లమీద వుంచి వెనక్కి తిరిగాడు.

రత్తి కిలకిల నవ్వి మంచం దిగింది. అతడి వెనుకనుండి మెడచుట్టూ చేతులు వేసింది. గోవిందు ఆమె చేతులు

సున్నితంగా విడిపించుకోబోయాడు.

"ఏం మామా? కోపమా?" అంది రతి.

"అది కాదు రతీ! కుక్కలెందుకు మొరుగుతున్నాయి?"

"వాటికి పనేముంది?"

"ఒక్కసారి వెళ్ళి చూచి వస్తాను!"

"అమ్మో నాకు భయం!"

"ఇక్కడే వుంటాన్లేవే!"

రతి చేతులు సడలించింది. గోవిందు కదిలొచ్చి బయటపడ్డాడు. బయట చీకటిగా వుంది. దూరంగా కుక్కలింకా మొరుగుతున్నాయి. కుడిప్రక్క వుంది గోవింద నిలయం. పోర్టికోలో దీపం ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతోంది. వెలుగుకు అడ్డంగా పొడవుపాటి నీడ!

"ఎవరది?" అరిచాడు గోవిందు. కుక్కలు కూడా భయపడి మొరగడం ఆపేశాయి.

నీడ వెనక్కి తిరిగింది. గోవిందువైపు వచ్చింది.

"ఒరేయ్ గోవిందూ!"

"ఎవరు ప్రతాపరావా? ఇంత చీకట్లో——?"

"వూఁ! నువ్వు అవుట్ హౌస్‌లో వున్నావేం?"

"కుటుంబం పుట్టింటికి వెళ్ళిందిరా!" మోటుగా నవ్వాడు గోవిందు.

"నీతో పని పడింది."

"వచ్చాడా మీ మామయ్య?"

"వూఁ!"

"ఎక్కడ దిగాడు? ఇంట్లో అయితే ప్రమాదం కదా!"

"అవును. అనుమానం రాకూడదు. నాగార్జున లాడ్జి నెం. 10."

“నిన్ను తప్పించి ఎవరినీ అనుమానించరు కదా!”

“వూహూఁ!”

“మరి మంచిది. నువు చెప్పకపోతే హంతకుడు యెవరయిందీ తెలిసే అవకాశంలేదు.”

“అవును.”

“ఎప్పుడు చంపాలి?”

“ఈ రాత్రే.”

“ఇంత అర్జెంటా?”

“రేపు విల్లు మార్చుతాడు.”

“ఆల్ రైట్! నువు ఒప్పుకొన్నావన్నమాట!”

“దేనికి?”

“ఇందిరను చంపడానికి!”

“పాపం! ఎంత అయినా నీ భార్య కదా!”

“సుందరరామయ్య కూడా నీకు మామయ్యే కదా!”

“వాడు ఈ వయస్సులో ఎవతెనో చేసుకుంటాడట. ఆస్తిని రెండు ముక్కలు చేస్తాడట!”

“ఇందిరకూడా అంతే! ఈ ఆస్తి ఆమెది. పైసా తీసుకోవాలంటే దాని అనుమతి కావాలి. పైగా—నాకు విడాకులు ఇస్తానని బెదిరిస్తుంది!”

“ఆమెకు నచ్చచెప్పవచ్చు కదా.”

“ఒరేయ్ ప్రతాప్! ఎవడి కష్టాలు వాడివి. నేను నీ పని చేసిపెడతాను. నువు నా భార్యను చంపు. అంతే!”

“చూస్తూ చూస్తూ ఆడదాన్ని యెలా చంపడంరా?”

“ముసలాడిని నేను చంపుతూన్నట్టే!”

“ఆల్ రైట్.”

“గుడ్. అడ్రసు మరోసారి చెప్పు.”

“రూం నెంబర్ 10, నాగార్జున లాడ్జి, అతడివెంట

స్వరాజ్యం వచ్చింది."

"స్వరాజ్యం కూడా ఆ గదిలోనే వుంటుంది కదా! ఎలా?"

"ఆలోచించు. ఇద్దరినీ చంపుతావా?"

"అతడిని చంపుతాను. ఆమెను ఏం చేయాలో అక్కడే అప్పటికప్పుడు నిర్ణయించుకుంటాను" ఆలోచించుకోసాగాడు గోవిందు.

"గుడ్ !"

"మామా!" అవుట్ హౌస్‌లోంచి రత్తి పిలిచింది.

"నువ్వు పడుకో....వస్తున్నాను" అని గోవిందు తిరిగి ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"ఘాటైన నిద్రమందు సేవించింది మలఘుత. ఆమెను యిప్పుడు నర్సింగ్ హోంకి తీసుకువెళ్ళాను. తెల్లవారే వరకూ అక్కడే వుంటాను. నాకు ఎలిబీ పటిష్టంగా వుంటుంది. ఈ లోపులో సుందరరామయ్య పని ముగిసిపోవాలి."

"తప్పకుండా."

"జాగ్రత్త. ఎక్కడ బెడిసినా మనకు చాల ప్రమాదం!"

"మనం కాగితాలు రాసుకొంటే మంచిదేమో!"

"నాన్సెన్స్ మనం యిద్దరమూ బాల్య స్నేహితులం. నమ్మకం లేదా?"

"నీ పబ్బం గడిచిపోతుంది. ముప్ఫయి లక్షలకు అధికారివవుతావు. నా పని ముగించడం అప్పుడు నీకు నిర్లక్ష్యంగా తోచవచ్చును."

"మాటంటే మాటే! మనం ఒకరిని ఒకరం నమ్మకోవాలి."

"ప్రతాపరావ్! కేవలం నమ్మకాలమీద నే ప్రపంచం నడవడంలేదు. భయం కూడా వుండాలి!"

"కావచ్చును."

"అందుకే మనం యిద్దరం కలసి ఫోటో దిగాలి. నువు యే మాత్రం మాట తప్పినా మీ మామయ్య హత్య సందర్భంలో మనం యిద్దరం దొరికిపోవాలి. ఇందిరను నువు చంపాక ఫోటోను నెగటివ్‌నూ అగ్రిమెంట్‌ను కాల్చిపారేద్దాం!"

"ఇప్పటికిప్పుడు ఫోటో ఎలా వస్తుంది?"

"నా దగ్గర సెల్ఫ్ కెమెరా వుంది. ఇంట్లోకి పద!"

"తప్పదట్రా?"

"తప్పదురా?"

"కారు రోడ్డుమీదే వుండనియ్యి. ఏమీ ప్రమాదం లేదు."

4

నాగార్జున లాడ్జిలోకి అతడు ప్రవేశించాడు. భారీ విగ్రహం. ముసలితనం కావడంవలన కొద్దిగా వంగి నడుస్తున్నాడు. గుబురు మీసాలు తెల్లబడి మొహానికి వింత గాంభీర్యం యిస్తున్నాయి.

కౌంటర్‌లో వున్న వ్యక్తి కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు. రూం సర్వీస్ బాయ్స్ తమ గదిలో నిద్రపోతున్నారు. హాలులోని గడియారం పన్నెండు గంటలు కొట్టింది.

ఆగంతకుడు పదో నెంబర్ గదిముందు ఆగాడు. మెల్లగా తలుపు తట్టాడు. లోపల యెవరో కదిలారు. నిమిషం తర్వాత తలుపు తెరచుకుంది.

"ఎవరు కావాలి?" అన్నాడు సుందరరామయ్య.

సుందరరామయ్య భుజాలమీదనుండి లోపలక

చూశాడు ఆగంతకుడు. మంచంమీద రబ్బర్ బొమ్మ లాగా నిద్రపోతోంది స్వరాజ్యం.

"నన్ను మధులతగారు పంపించారు."

"అమ్మాయా? ఏం?"

"అల్లుడుగారు ఆమెను బాధ పెడుతున్నాడు."

సుందరరామయ్య తలుపు దగ్గరకు వేసి బయలుదేరాడు. ఇద్దరూ లాడ్జి దాటి రోడ్డుమీద నడుస్తున్నారు.

"నీ పేరేమిటి?" అడిగాడు సుందరరామయ్య.

"గోవిందు."

"అమ్మాయిని కొడుతున్నాడా ప్రతాపరావు!"

గోవిందు చుట్టూ చూస్తున్నాడు. రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుంది.

"ఈ ప్రక్క సందులో ఆటో లుంటాయి!" అన్నాడు గోవిందు తన ధోరణిలో. ఇద్దరూ సందులోకి తిరిగారు. సందు చీకటిగా వుంది. రోడ్డుమీద పడే వెలుతురు లీలగా మాత్రమే ప్రతిఫలిస్తోంది.

సుందరరామయ్యకు యేదో తెలియని భయంగా వుంది. గోవిందు ముందు నడుస్తున్నవాడల్లా అక్కడే ఆగి, "త్వరగా రండి" అన్నాడు.

సుందరరామయ్య చురుకుగా ముందుకు కదిలాడు. వూహించని మెరుపు వేగంతో సుందరరామయ్య పొట్టలో పదునైన కత్తి గుచ్చాడు గోవిందు. సుందరరామయ్య కాలు నిలదొక్కుకోలేకపోయాడు. పొట్టలో ప్రేగులు ఉండలు చుట్టుకుపోయాయి.

సుందరరామయ్య నోట మాటలేకుండా పడిపోయాడు. కత్తిని అతడి బట్టలకే తుడిచాడు గోవిందు. అతడి చేతి వాచీ, ఉంగరాలు వొల్చుకొన్నాడు. మెడలోని పులి

గోరు పతకం లాక్కున్నాడు. కత్తిని మడిచి జేబు రుమాలులో చుట్టి జేబులో పెట్టుకొన్నాడు.

తిరిగి లాడ్జివైపు నడిచాడు గోవిందు.

కౌంటర్‌లో వున్న వ్యక్తి హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు. హాలులో గడియారం అరగంట కొట్టింది. పన్నెండున్నర. పదో నెంబర్ గదిలో చొరబడ్డాడు గోవిందు.

స్వరాజ్యం మగతగా ఇటు తిరిగింది. గోవిందు తలుపు లోపలివైపు గడియవెట్టి జీరో బల్బుకూడా ఆర్పేశాడు. మీదపడి స్వరాజ్యాన్ని ఆక్రమించుకొన్నాడు.

స్వరాజ్యం అటూ ఇటూ గింజుకోబోయింది. గోవిందు ఆమెకు యెలాంటి అవకాశమూ యివ్వదల్చుకోలేదు. ఆమె అరవబోయింది. ఫలితం లేకపోయింది. ఆమె నోరు నొక్కిపెట్టాడు గోవిందు.

చీకట్లో చెయ్యి చాపి టెలిఫోన్ అందుకొన్నాడు. రిసీవర్‌ను ప్రక్కగా పెట్టి డయల్ చేయసాగాడు__

కరుణా నర్సింగ్ హోంలో టెలిఫోన్ గణగణలాడింది. భార్య ప్రక్కనుండి ఒక్క ఉరుకులో ప్రతాపరావు వరండాలో వున్న టెలిఫోన్ సెట్టువైపు పరుగెత్తాడు.

డ్యూటీలో వున్న నర్స్ కునికిపాట్లు పడుతోంది.

రిసీవర్ చెవి దగ్గర వుంచుకొన్నాడు ప్రతాపరావు.

"కరుణా నర్సింగ్ హోం__మీరేనా?" అన్నాడు ప్రతాపరావు. ముందే నిర్ణయించుకొన్న కోడ్ మాటగా.

"అవును.... నేనే.... రేపు కలుసుకుందాం!"

"థాంక్స్" ప్రతాపరావు చెయ్యి వణికింది. రేపు కలుసుకుందాం అని గోవిందు అన్నాడు. అంటే అతడు

తనకు చెయ్యవలసిన పని విజయవంతంగా ముగిసింది.

రిసీవర్ జారిపోబోతుంటే రెండు చేతులతో దాన్ని క్రెడిల్ చేశాడు ప్రతాపరావు.

5

మధులత అతడివైపు సంశయంగా చూచింది.

"మీకేం ఫరవాలేదమ్మా! మీ రహస్యాలు ఎక్కడా వెల్లడిచేయను. కేసు టేకప్ చేసినా, చెయ్యకపోయినా అది మావంటి ప్రైవేట్ యిన్వెస్టిగేటర్ల నియమం!" అన్నాడు డిటెక్టివ్ శిరీష్.

మధులత గాఢంగా నిట్టూర్చింది. "ఈ రోజు ఉదయం మా నాన్నగారి శవం నాగార్జున లాడ్జి సమీపంలో దొరికింది. ఆ విషయం మీకు తెలిసే వుండాలి!" అంది.

"సుందరరామయ్యగారు మీ నాన్నగారా?"

"అవునండి. నేను ఒక్కతెనే సంతానం."

"అంటే ఆయన అనంతరం ఆస్తికి వారసురాలు మీరేనన్నమాట."

"అలాగే అయివుండేది స్వరాజ్యం మా మధ్యకు రాకుండా వుంటే?"

"స్వరాజ్యం—ఆమె ఎవరు?"

"మా నాన్నగారు ముసలి వయసులో తిరిగి పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నారు...." అంటూ మధులత తనకు తండ్రి లేఖలు రాయడం లగాయతూ చనిపోయే రాత్రి తన యింటికి రావడంవరకూ వివరించింది.

శిరీష్ ఆమె చెప్పిన విషయాలు మననం చేసుకున్నాడు.

"కూతురు యిక్కడ వుంది. అయినా ముసలాయన లాడ్జిలో దిగారు. తన కాబోయే భార్యతో ఏకాంతంగా

గడపడానికి అయివుండాలి!" అన్నాడు శిరీష్.

మధులత యేడుస్తోంది. కొంతసేపటికి తానే తేరుకుంది.

"కాదు సార్! ప్రతాపరావుకు నాన్నగారు రెండో పెళ్ళికి సిద్ధపడటం యిష్టం వుండదు."

"ఎందుకని?"

"నాకు రావలసిన ఆస్తి రెండు ముక్కలవుతుందని."

"అలా అని ప్రతాపరావు యెన్నడయినా వ్యక్త పరిచాడా?"

"రెండో పెళ్ళి విషయం తెలిస్తేకదా—ఆ విషయం తెలిసేది?"

"మరి ప్రతాపరావు మనసులో వున్నమాట ఎలా వూహించారు?"

"ఆయన మన స్తత్వం నాకు తెలుసును సార్! మామగారి ఆ స్తిమీద నే ఆయన అన్ని ఆశలూ పెట్టుకున్నారు."

"స్వరాజ్యంతో కలసి మీ నాన్నగారు మీ యింటికి వచ్చారు. మీవారు అప్పుడు నిద్రపోతున్నారు. ఆయనకు మీ నాన్నగారి విషయం తెలిసే అవకాశంలేదు. అవునా?"

"అప్పుడు లేచి మా వారు సంగతి విన్నారని నా అనుమానం."

"మీరు ఆయన వినడం చూశారా?"

"లేదు."

"మీరు వెళ్ళి చూసేసరికి ఆయన నిద్రపోతున్నారా?"

"అవును సార్! అది కపటనిద్ర అని నా అనుమానం!"

"మీరు నర్సింగ్ హోంలో యెందుకు చేరవలసి

వచ్చింది?"

మధులత మొహం విప్పారింది. "అదే సార్! అక్కడే ప్రతాపరావు మీద దొరికిపోతాడు" అంది.

"ఎలా?"

"నేను మా నాన్నగారినీ స్వరాజ్యాన్నీ పంపి గది లోకి వచ్చాను. నిద్రపోయేముందు మంచినీళ్ళు తాగు తాను. కిటికీలోని గ్లాసు అందుకున్నాను. తాగాను. అంతే తెలుసు. తర్వాత నర్సింగ్ హోమ్‌లోనే కళ్ళు తెరిచాను."

"వూఁ!"

"మావారు ప్రతాపరావు ఆ నీళ్ళలో నిద్రమందు కలిపి వుంటారని నా అనుమానం!"

"నిద్రపోయే మందు కలిపి తానే నర్సింగ్ హోంకి తీసుకువెళ్ళారా?"

"అవును."

"ఎందుకు?"

"దారిలో మా నాన్నను హత్య చేయాలి. హత్య చేయాలి అంటే బయటపడాలి. నర్సింగ్ హోం పనిమీద వెళ్తూ నాగార్జున లాడ్జి బయట నేనున్న వాహనం ఆపి, మా నాన్నను బయటికి రప్పించి వుంటాడని నా అను మానం. హత్య ముగిశాక నన్ను నర్సింగ్ హోంలో చేర్చి తన అమాయకత్వం ప్రదర్శించుకొన్నాడు అని నా అను మానం!"

శిరీష్ ఆమెను జాలిగా చూశాడు. "మీవారు మిమ్మల్ని బాగా చూసుకుంటారా?" అన్నాడు.

"నన్ను ఆనేకంటె నా వెనుక వున్న ముప్ఫయి

లక్షలను!"

"మిమ్మల్ని ఏమీ అనరుకదా! అంటే డబ్బుకోసం బాధపెట్టడం, అత్యాశ ప్రదర్శించడం వంటివి!"

"లేదు."

"మీకు మీవారంటే యిష్టమేనా?"

"ఏ భార్యకు భర్త అంటే ఇష్టం వుండదు సార్?"

"మీవారిమీద హంతకుడిగా అనుమానం రావడం గురించి ఏం చెబుతారు?"

"మా నాన్నగారితో మాట్లాడుతూ కిటికీవద్ద నీడ చూచినట్టు అనుమానం."

శిరీష్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. మధులత యిన్నిరకాల అనుమానపడుతోంది. తాను ఆమెను కేవలం అనుమానాలే వ్యక్తం చేసేదానిలాగా కొట్టిపారెయ్యడం సమంజసమా?

"లతగారూ! మీవారు హంతకుడో, కాదో తేల్చుకోవాలి. అంతేనా?"

"అవును సార్!"

"మీ నాన్నగారిని మరెవరయినా డబ్బుకోసం హత్య చేసివుంటే?"

"మావారే చేసినట్టు నా అనుమానం సార్!"

శిరీష్ మెల్లగా నవ్వి. "మీ అనుమానాల గురించి పరిశోధిస్తాను. నన్ను మాత్రం అనుమానించకండి!" అన్నాడు.

"లేదు సార్ ...." మధులత కళ్ళలో నీళ్ళుతిరిగాయి.

"సారీ లతగారూ! మీ నాన్నగారు మిమ్మల్ని ఒంటరిదాన్ని చేసిపోయారు."

మధులత కళ్ళు తుడుచుకుంది. హాండ్ బాగ్‌లోంచి

చెక్కు బుక్కు తీసింది.

"యిప్పుడు వద్దు లతగారూ! మీ అనుమానాలకు తగిన ఆధారం దొరకాక గానీ నా అనుమానం తీరదు. అంతవరకూ...." చేత్తో వారించాడు శిరీష్.

మధులత లేచింది.

"ప్రతాపరావుగారు ప్రస్తుతం ఏం పని చేస్తున్నారు?" అడిగాడు శిరీష్.

"కంట్రాక్టులు తీసుకుంటున్నారు."

"లాభాలు బాగా వస్తున్నాయా?"

"ఏవో వస్తున్నాయి సార్! బాంక్ బాలన్స్ అంతంత మాత్రంగానే వుంది. యెక్కువ పెట్టుబడిపెట్టి వ్యాపారం చేయాలని వుంది ఆయనకు."

శిరీష్‌కి అర్థమయింది. మధులత కొద్దిగా పైకి లేచింది.

"మీ అడ్రసు యివ్వండి!" అన్నాడు శిరీష్.

6

ఫామిలీ అన్న రూంలో ప్రవేశించారు యిద్దరూ.

గోవిందు ఒక సీటులో కూర్చుంటూ ఎదుటి సీటువైపు చేయి చూపించాడు. ప్రతాపరావు యెదుటి సీటులో కూర్చున్నాడు.

వెయిటర్ వచ్చాడు. "రెండు రవ్వదోశె—రెండు స్వీటు....తొందరలేదు" అన్నాడు ప్రతాపరావు.

వెయిటర్ వెళ్ళిపోయాడు.

ప్రతాపరావు ముందుకు వొంగాడు. "నువ్వు పని ముగించుకొని వచ్చెయ్యవలసింది. మరల లాడ్జికి యెందుకు వెళ్ళావు?" అన్నాడు.

"స్వరాజ్యం కొబ్బరిముక్క లాంటి పిల్ల!" లొట్టలు వేశాడు గోవిందు.

"నాన్సెన్స్....నీ వేలిముద్రలు గదిలో దొరికాయి. నువు భారీమనిషివని స్వరాజ్యం పోలీసులతో చెప్పింది."

గోవిందు వ్యంగ్యంగా నవ్వాడు. "పోలీసులు కాదు కదా, వాళ్ళ తలలో జేజెమ్మలు దిగిరావాలి. నీ ఫ్రెండ్ నని యెవరికైనా తెలిస్తేకదా యెవరైనా అనుమానించేది."

"నీకు ఆ అతి నమ్మకం పనికిరాదు."

"ఒరేయ్ ప్రతాపరావ్! పాయింట్ మాట్లాడు. అలా చేశావు—ఇలా చేశావు అనక! పని విజయవంతంగా ముగిసినందుకు సంతోషించు."

"అలాగేలే!"

"మరి—ఇందిర చావుకు ముహూర్తం ఎప్పుడు పెడుతున్నావు?"

"అప్పుడేనా—యీ గొడవ చల్లారనియ్యి."

"అవునులే! నీ పని ముగిసింది మరి! నీకు తొందరేముంటుంది? రేపో మాపో నాకు ఇందిర విడాకుల నోటీసు పంపుతుంది—?"

"గోవింద్! ఆడినమాట తప్పను. మా మామయ్య విషయంలో నన్నే యెక్కువగా అనుమానిస్తున్నారు! అందుకని కొంతకాలం ఆగుదామన్నాను."

"నాన్సెన్స్! లోకంకోసం బతక్కు! నీకు బలమైన యాలిబీ వుంది."

"కాదన్నానా? అదే లేకపోతే యీపాటికి నన్ను లోపలికి తోసేవాళ్ళు!"

"పోనీ ఒక పని చెయ్."

"ఏమిటది?"

"హత్య ఈ ఊళ్ళో చేయక!"

"ఎక్కడ చేయను?"

గోవిందు కళ్ళతో సైగచేశాడు. వెయిటర్ స్ప్రింగ్ డోర్ తెరచుకొని ట్రేతో వచ్చాడు. టిఫిన్ ప్లేట్లూ, మంచినీళ్ళ గ్లాసులూ సర్ది వెళ్ళిపోయాడు.

ఇద్దరూ రవ్వదోశెలమీద పడ్డారు.

"మళ్ళీ ఈ రోజు నాడు ఇందిర వరంగల్ నుండి గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్సుకి వస్తుంది. ఉదయం అయిదింటికి ముందే సామర్లకోట వస్తుంది. ఇంకా చీకటి కావాలంటే ఆమెను యెక్కడ సఫాచేయగలవో నువే నిర్ణయించుకో."

"విజయవాడ బెస్టు. అరరాత్రి అవుతుంది. యేదో ఒక ప్లాట్‌ఫాంమీద పని ముగించుకుంటాను."

"గుడ్, ఆ నిర్ణయం మీదనే వుండు!"

గోవిందు స్వీటు ప్లేటు ముందుకు లాక్కున్నాడు.

వెయిటర్ వచ్చాడు. ప్రతాపరావు రెండు కూల్ డ్రింక్స్ ఆర్డరిచ్చి స్వీటు తినసాగాడు.

"నేను ముందు వెళ్ళిపోతాను. తర్వాత నువు బయలుదేరు" అన్నాడు ప్రతాపరావు.

డ్రింక్స్ తాగారు.

వెయిటర్ బిల్లు తెచ్చాడు. ప్రతాపరావు ప్లేటులో పదిరూపాయలనోటు వుంచి బయటకు నడిచాడు. చుట్టూ చూచుకుంటూ కారు సమీపించాడు. తనను యెవరూ వెంటాడటంలేదని నిర్ణయించుకున్నాడు. కారు బయలుదేరతీశాడు.

7

క్రయిమ్‌బ్రాంచ్ ఆఫీసుముందు కారు ఆపి ఆఫీసులోకి నడిచాడు ప్రతాపరావు. క్రయిమ్ బ్రాంచ్ ఇన్‌స్పెక్టర్

కుమార్ ప్రక్కనే శిరీష్ కూర్చుండి వున్నాడు. వాళ్ళకు యెదుటి సీటులో మధులత కూర్చుంది. ఆమెను చూస్తూ మొహంలో విచారం పులుముకున్నాడు ప్రతాపరావు.

"కూర్చోండి ప్రతాపరావుగారూ!" అన్నాడు కుమార్.

మధులత ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు ప్రతాపరావు.

"మీ మామగారి మరణంపట్ల మీ అభిప్రాయం ఏమిటి?" అడిగాడు క్రయిమ్ బ్రాంచ్ యిన్‌స్పెక్టర్ కుమార్.

ప్రతాపరావు పళ్ళు నూరాడు. "హంతకుడిని పట్టుకొని ఉరికంబం యెక్కించండి సార్! యెంత ఖర్చయినా నేను భరిస్తాను" అన్నాడు.

కుమార్ మామూలుగా చూచి, "అక్కరలేదు ప్రతాపరావుగారూ! ప్రభుత్వమే హంతకులను తన ఖర్చుతో పట్టుకుంటుంది. మీరు మీకు తెలిసిన విషయాలు చెప్పండి చాలును" అన్నాడు.

"అడగండి సార్! తెలిసినంతవరకూ చెబుతాను."

"రాత్రి మీరు యెక్కడ వున్నారు?"

"మామూలుగా భోజనం ముగించుకున్నాను. బెడ్ మీద వాలాను. వెంటనే నిద్రపట్టేసింది. టయిమ్ ఎంత అయిందో తెలియదు కానీ యెక్కడో దబ్బున శబ్దమయింది. నిద్రబద్ధకంతోనే కళ్ళు తెరిచాను. ప్రక్క మీద లత లేదు. బెడ్ దిగాను. కాలికి లత తగిలింది. ఆమె స్పృహతప్పి వుంది. ప్రక్కనే గ్లాసు తిరగబడి వుంది. నేలమీద తడిగా వుంది. లతను కుదిపాను. ఆమెకు మెలకువ రాలేదు. భయపడ్డాను. కారులో నర్సింగ్ హోంకి తీసుకు వెళ్ళాను."

"మధులతగారు అంతకుముందు యెప్పుడయినా అలా పడిపోయారా?"

"లేదు. అలా ఎందుకు పడిపోయిందో వూహించుకో లేకపోయాను."

"నర్సింగ్ హోంలో ఏం చేశారు?"

"స్మెల్లింగ్ సాల్ట్ వాసన చూపారు. లత మేల్కొంది. కాని నీరసంగా వుంది. లతకు నీరసంగా వుందని తెల్ల వారాక తీసుకువెళ్ళమని లేడీ డాక్టరు అన్నారు. తెల్లారేదాకా అక్కడే లత పక్కన కూర్చున్నాను."

"నాగార్జున లాడ్జిలో మీ మామగారు సుందర రామయ్యగారు దిగినట్టు మీకు తెలుసా?"

"తెలియదు."

"సుందరరామయ్యగారు మీ యింటికి రాకుండా లాడ్జిలో యెందుకు దిగారు?"

"ఆయనకే తెలియాలి. మా యింటికి రావడంలో ఆయనకు అభ్యంతరం వుండవలసిన పనిలేదు."

"మీ మామయ్యగారు స్వరాజ్యం అనే స్త్రీని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నారని మీకు తెలుసా?"

"తెలియదు. అయినా ఆ వయసులో ఆయనకేం పెళ్ళి?"

"స్వరాజ్యం మీకు తెలుసా?"

"ఎలా తెలుస్తుంది సార్?"

"రాత్రి 11-30 — 12 గంటల మధ్య సుందర రామయ్యగారి ప్రాణం పోయింది. సరిగ్గా ఆ సమయంలో మీరు యెక్కడున్నారో చెప్పగలరా?"

"లత బెడ్ ప్రక్కనే కుర్చీ వేసుకొని కూర్చున్నాను. లతని అడగండి. ఇన్ని ప్రశ్నలు ఎందుకడుగుతున్నారో

నేను తెలుసుకోవచ్చునా?"

"తెలుసుకోవచ్చును. సుందరరామయ్యగారు లాడ్జి లోంచి యివతలకు ఎందుకు వచ్చారు? సందులో నడుస్తోంటే అతడిని యెవరో కత్తితో పొడిచి చంపారు. రాత్రి 11-30 ప్రాంతంలో ఆయన అటు యెందుకు వెళ్ళున్నారు? ఎవరయినా రప్పించారా? రప్పించినవాళ్లే హత్య చేశారా?"

ప్రతాపరావు బరువుగా ఊపిరి పీల్చాడు. "ఇన్స్పెక్టర్ గారూ! చనిపోయిన వాళ్ళ గురించి చెడు మాట్లాడకూడదు. కాని ఒక విషయం చెప్పక తప్పదు" అని చుట్టూ చూసి, "ఆయన పరమ ఛాందసుడు. జేబులో డబ్బు పెట్టుకొని తిరుగుతాడు. ఎందుకంటే వినడు. డబ్బుకోసం ఎవరయినా ఈ ఘాతుకం తల పెట్టారేమో!" అన్నాడు.

కుమార్ తలూపాడు. "మీ మామగారిని చివరి సారిగా ఎప్పుడు చూశారు?" అన్నాడు.

"సంక్రాంతికి ఆయన మమ్మల్ని తీసుకు వెళ్ళారు. అంతే. నాలుగు నెలలయి వుంటుంది."

"ప్రతాపరావుగారూ! కేవలం మా రొటీన్ లో యీ ప్రశ్నలడిగాం. సుందరరామయ్యగారి శవాన్ని రేపు ఒప్పచెలుతాం. మీరు వెళ్ళి రావచ్చును. మీరు కూడా మధులతగారూ!"

బతుకు జీవుడా అని లేచారు భార్యాభర్తలు.

దారిలో ప్రతాపరావు అడిగాడు. "నీకు కబురు పెట్టాడా కుమార్?"

"అవును. మీరు వచ్చాక వస్తానని చెప్పాను. సేట్ మెంట్ నిమిత్తం కాదు అని బలవంత పెట్టాడు సార్జెంట్.

వెళ్ళాను."

"ఏం అడిగారు?"

"మిమ్మల్ని అడిగినవే! మీరు చెప్పినట్టే నేనూ చెప్పాను."

"కుమార్ ప్రక్కగా అతడెవరు?"

"డిటెక్టివ్ శరీఫ్ అట!"

8

"కుమార్! నీకు ప్రతాపరావు గురించి అనుమానం బలంగా వుంది. అతడో హంతకుడు అయివుంటే ఆ సమయంలో నర్సింగ్ హోంలో ఎలా వుండగలడు?" అన్నాడు శరీఫ్.

కుమార్ తల విదిలించాడు. "సుందరరామయ్య మరణంవలన లాభించింది ప్రతాపరావు దంపతులే! మరొకరు సుందరరామయ్యను ఎందుకు చంపుతారు?" అన్నాడు.

"సుందరరామయ్య శరీరంమీద వున్న ఉంగరాలూ, పులిగోరు పతకమూ, జేబులో వున్న డబ్బూ హంతకుడు ఎత్తుకుపోయాడు. వాటికోసమే హత్య జరిగిందేమో!"

"వాటికోసం హత్య జరిగిందనుకుందాం. స్వరాజ్యాన్ని రేప్ చేసిన వారెవరు?"

"లాడ్జికి సంబంధించిన వాళ్లెవరైనా ఏమో...."

కుమార్ నుదురు అరచేతితో రాసుకున్నాడు. "స్వరాజ్యం గదిలో నిద్రపోతోంది. చీకట్లో భారీ విగ్రహం ఆమెమీద పడింది. ఆమె నోరు నొక్కింది. ఆకారం టెలిఫోన్ చేసింది."

"స్వరాజ్యం సంభాషణ వినివుండాలి."

"అవును విన్నది. అందులో విశేషం యేమీలేదు

'అవును.... నే నే.... రేపు కలుసుకుందాం!' యింతే ఆ సంభాషణ."

"రేపిస్టు కావాలనే ఎవరికో టెలిఫోన్ చేశాడు. ముందు నిర్ణయించుకొన్న విషయం గురించి నిర్ధారించు కోవడానికి చేశాడు. ఎవరికి చేశాడో తెలిస్తే బాగుండును."

"లాడ్జికి వెళ్ళివద్దాం పద!"

"అన్నట్టు టెలిఫోన్ సెట్టుమీది వ్రేలిముద్రలు పట్టుకొని వెళదాం. లాడ్జి వర్కర్స్ గురించి కూడా మనం అనుమానం తీర్చుకోవచ్చును."

"ఆల్ రైట్!" కుమార్ కదిలాడు. టేబులు సొరుగు లోంచి కవర్ తీసుకొని బయలుదేరాడు.

శరీఫ్ డాట్సన్ కారులోనూ, కుమార్ జీపులోనూ బయలుదేరారు. నాగార్జున లాడ్జి ప్రొప్రయిటర్ యిద్దరినీ రిసీవ్ చేసుకొన్నాడు.

"రూం నంబర్ 10 డబుల్ రూమా?" అడిగాడు శరీఫ్.

కుమార్ తలూపి, "మేనేజర్ గా రాత్రి డ్యూటీలో ఎవరున్నారు?" అన్నాడు.

"అతడు యిప్పుడు కూడా డ్యూటీలో ఉన్నాడు సార్!"

"ఒక్కసారి పిలిపించండి."

ప్రొప్రయిటర్ స్వయంగా వెళ్ళి మేనేజర్ ను తీసుకు వచ్చాడు. మేనేజర్ నమస్కారంపెట్టి నిలబడిపోయాడు.

"రాత్రి సుందరరామయ్య బయటికి వెళ్ళడం చూశారా?" అడిగాడు కుమార్.

"లేదు సార్!" అన్నాడు మేనేజర్.

"ఏం?"

"రాత్రి నిద్ర అప్పుడో లేకపోయాను సార్!"

"ఎన్ని గంటలకు మెలకువ లేకుండా పోయిందో చెప్పగలరా?"

"పదకొండు తర్వాత రూం సర్వీసు వుండదు సార్. అందువలన బాయ్స్ ఎక్కడెక్కడో నడుంవాల్చుతారు. ఆ సమయంలో వచ్చే కొత్త ఖాతాదారులు కూడా ఎవరూ లేరు. అంతగా ఉండరు కూడా."

"క్లాంటర్ ముందునుండే రూం నెం. 10 కి లేపిస్తు వెళ్ళాడు. అయినా మీరు చూడలేకపోయారు."

"సారీ సార్!"

"మీ పనివాళ్ళలో నే లేపిస్తు కూడా ఒకరేమో!"

"కాదనుకుంటాను సార్!"

"ఒక్కసారి స్టాఫ్‌ని హాజరు పెట్టండి!"

మేనేజర్ వురుకుల పరుగులతో యేర్పాట్లు చేశాడు.

శిరీష్ మౌనంగా అన్నాడు. "స్టాఫ్‌లో యెవరూ భారీ విగ్రహాలున్నవాళ్ళు లేరు" అన్నాడు.

"ప్రొప్రయిటర్ తప్పించి."

"అయితే అతడిమీద నిఘా వెయ్యి" నవ్వాడు శిరీష్.

"ముద్దాయి దొరికేవరకూ అందరూ అనుమానితులే!"

శిరీష్ రూం నెం. 10 వైపు నడిచాడు. సర్వీస్ బాయ్ వైపు చూశాడు.

"రాత్రి నువు 11 గంటల తర్వాత నిద్రపోతున్నావా?" అన్నాడు.

"అవును సార్."

"ఎక్కడ?"

"ఈ వరండాలోనే సార్!" చోటు చూపించాడు

బాయ్.

"రూం నెం. 10 ఈ చోటుకు దగ్గరగానే కదూ వుంది."

బాయ్ తలూపాడు.

"రాత్రి 11-30 తర్వాత ఈ గదిలోంచి యెలాంటి చప్పుళ్ళూ వినిపించలేదా?"

"లేదు సార్!"

"11 గంటలకుముందు గది ముందుకు యెవరయినా వచ్చారా?"

బాయ్ ఆలోచనలో పడ్డాడు. "ఎవరో ముసలాయన. అవును సార్! యిటే వచ్చాడు. కాని ఏ గదిముందు ఆగాడో చూడలేదు."

"బాగా గుర్తుకు తెచ్చుకో!"

"చెప్పలేను సార్!"

"ముసలతను ఎలా వుంటాడు?"

"పెర్సనాలిటీగా వున్నాడు సార్!"

"ఇంకా?"

"కొద్దిగా వంగి నడిచాడు సార్! పెద్ద మీసాలు."

"వూఁ!"

"అంతేసార్! అప్పటికే నాకు కళ్ళు మూసుకు పోతున్నాయి."

"అతడే మరల వచ్చాడు. నీకు అడుగుల సవ్వడి వినిపించే వుండాలి."

బాయ్ తల అడ్డం తిప్పాడు.

శిరీష్ అతడి భుజం తట్టి కుమార్ వద్దకు వెళ్ళాడు. "కుమార్! క్రింద గదులలో రాత్రి వున్నవాళ్ళే యిప్పుడూ వున్నారా? యెవరయినా గదిని విడిచిపెట్టి

వెళ్ళారా! రాత్రి 11 గంటల ప్రాంతంలో వొంగి నడిచిన ముసలాయనను యెవరయినా చూశారా? అతడికి గుబురు మీసాలు కూడా వుంటాయని చెప్పాలి. ఈ వివరాలు తెలుసుకో. ముఖ్యం. బాయ్‌కి పోలీసు రక్షణ యివ్వాలి. నా అనుమానం నిజమై వుంటే హంతకుడిని చూచిన ఒకే ఒక సాక్షి ఈ బోయ్" అన్నాడు.

కుమార్ పాయింట్లు నోట్ చేసుకున్నాడు. చకచక టెలిఫోన్ వైపు నడిచాడు. సిబ్బందికి తగిన సూచన లిచ్చాడు.

9

ప్రతాపరావు ఆసుపత్రి భవనం లోకి నడిచాడు. స్వరాజ్యం వున్న బెడ్ సమీపించాడు. స్వరాజ్యం మెల్లగా లేచి బెడ్ మీద కూర్చుంది.

"మీరు...." అంది స్వరాజ్యం.

"ప్రతాపరావు. చనిపోయిన సుందరరామయ్యగారి అల్లుడిని."

స్వరాజ్యం నమస్కారం చేసింది.

"మీకు జరిగిన అన్యాయానికి చింతిస్తున్నాను."

స్వరాజ్యం గుడ్ల నీరు కుక్కుకుంది.

ప్రతాపరావు స్టూలు లాక్కుని కూర్చున్నాడు.

"రాత్రి మీ మీద అత్యాచారం చేసినవాళ్ళను గుర్తు పట్టారా?"

"చీకటి. భారీ ఆకారం, గుబురు మీసాలు. అంతే తెలుసు."

"పోలీసులకు అంతవరకే చెప్పారా?"

ఆమె తలూపింది.

"అతడు అంతకుముందు ఎప్పుడయినా మీ గదికి

వచ్చాడా?"

"ఎవరూ రాలేదు. వారు లాడ్జిలో గది తీసుకున్నట్టు గానీ ఎవరికీ చెప్పలేదు."

"లాడ్జిలో పనిచేసేవాళ్ళే మీమీద అత్యాచారం తలపెట్టారేమో!"

"అదీ చెప్పలేను."

"జరిగింది మర్చిపోండి. మా యింటికి రండి. ఎంత కాలం కావలిస్తే అంతకాలం వుండండి!"

స్వరాజ్యం అభిమానంగా చూచింది. "మీకెందుకు శ్రమ? వారే పోయాక యిక యీ నగరంలో ఏం పని? మావాళ్ళ వద్దకు వెళ్ళిపోతాను" అంది.

ప్రతాపరావు విచిత్రంగా చూశాడు. "మీకు సుందరరామయ్యగారు ఏమని చెప్పి యిక్కడకు తీసుకువచ్చారో చెబుతారా?"

"అదంతా ఎందుకులెండి?"

"ఏం?"

"గతంతో నాకు యిప్పుడు పనిలేదు. యేదో ఆశ పెంచుకున్నాను. చిన్నతనంలోనే నన్ను వైధవ్యం వరించింది. ఇప్పుడు దురదృష్టం! అంతే! యిక నాకు ఎలాంటి ఆశా లేదు."

ప్రతాపరావు అక్కడ్నుంచి ఇంటికి వెళ్ళాడు.

మధులత ముభావంగా వంటింట్లో పని చేసుకుంటుంది.

ప్రతాపరావు ఆమెను సమీపించి, "స్వరాజ్యం తన వాళ్ళ వద్దకు వెళ్ళిపోతానంటూంది. పాపం! ఆమెకు ఎంతో కొంత సహాయం చేద్దామా?" అన్నాడు.

మధులత అర్థంగానట్టు చూచింది.

"మీ నాన్నగారు బతికివుంటే సగం ఆస్తి ఆమెకు

వెళ్ళిపోయేది కదా, ఆమె కూడా ఆశ పెట్టుకొని వుండవచ్చును."

"ఆస్తి యింకా స్వాధీనం కాలేదు కదా!"

"అదా! అదెంత సేపు?"

"విల్లు మార్చే లోపుగానే హంతకుడు పొట్టన పెట్టుకున్నాడు కదా!"

"విల్లు మార్చడం యేమిటి?"

"ప్రతాప్! బుకాయించక!"

"లతా! యేమయింది నీకు?"

మధులత చెయ్యి చాపింది. ఆమె చేతిలో చిన్న సైజు సీసా వుంది.

"ఇది ఘాటయిన నిద్రమందు కదా!" అంది మధులత.

"అది....ఏమో...."

"నీ పెట్టె అడుగున దొరికింది."

"నాన్సెన్స్...."

"నువ్వు నన్ను చంపలేవు. ఆస్తి నా పేర రాశారు మా నాన్న. నేను యే రకంగా చచ్చినా నీ మెడకు ఉరి బిగిస్తాను."

"లతా! నిన్ను చంపడం యేమిటి?"

"అయితే ఈ మందు నాకు రాత్రి మంచినీళ్ళలో కలిపావు. నిద్రపోయేముందు ఆ నీళ్ళు తాగితీరతానని నీకు తెలుసు."

ప్రతాపరావు చటుక్కున ఆమె చేతిలోని సీసా లాక్కున్నాడు.

మధులత అరచేతులతో మొహం కప్పుకొని యేడుస్తోంది.

డ్రాయింగ్ రూంలోని టెలిఫోన్ మ్రోగింది. ప్రతాపరావు చకచక అటు పరుగెత్తాడు.

"నేను...." అవతల వినిపించింది.

"వూఁ!"

"కొంప మునిగింది."

"వూఁ!"

"ఇందిర రేపు రాత్రి హైదరాబాద్ నుండి బయలు దేరే గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వస్తోంది."

"వరంగల్లులో ఎక్కుతుంది కదా!"

"అవును."

"అలంకార్ గేటు దగ్గర వుండు వస్తున్నాను."

రిసీవర్ పెట్టేసి బయటకు పరుగెత్తాడు ప్రతాపరావు.

అయిదు నిమిషాల ఆలస్యంగా గోవిందు అలంకార్ గేటు వద్దకు వచ్చాడు. ఇద్దరూ టిక్కట్లు తీసుకొని బాక్సులో కూర్చున్నారు.

తెరమీద సినిమా అప్పటికే జరుగుతోంది.

"రాత్రి లతమీద నిద్రమందు ప్రయోగించినట్టు తెలిసి పోయింది."

"ఎలా?"

"ఇదిగో.... ఈ సీసా.... నా బట్టల పెట్టెలోంచి దొరకబుచ్చుకుంది."

"సీసా దాచి రహస్యం బట్టబయలు చేశావన్న మాట!"

మిగతా బాక్సులన్నీ ఖాళీగా వున్నాయి. సినిమా బలవంతంగా ఆడిస్తున్నారు.

"లత వూహించుతుందనుకోలేదు."

"ఇప్పుడెలా?"

"ఏం చెయ్యమంటావు? నాకయితే యేమీ తోచడం లేదు."

గోవిందు తలపట్టుకు కూర్చున్నాడు.

"ఈ సమయం దాటితే నువ్వు నా పని చేసిపెడతావన్న హామీ లేదు."

"ఛ ... ఛ ...."

"ప్రతాప్! ధైర్యం చెయ్యి. ఈ అవకాశం తప్పితే నీకు మరల ఆమె అంత సులువుగా దొరకదు."

"నువ్వు ఎలిబీ ఎలా ఏర్పాటు చేసుకుంటావు?"

"ఈ రోజే జనరల్ ఆస్పత్రిలో ఎడ్మిటవుతాను."

"స్పెషల్ రూం తీసుకో!"

"అలాగేలే. నువ్వు ఆమెకు ఎదురు వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకొన్నావు కదా!"

"రేపు మధ్యాహ్నం మెయిలుకి విజయవాడ వెళ్తాను. అక్కడ గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ కోసం కాచుక్కూచుంటాను."

"ఇక్కడ ఎలా సర్ది చెబుతావు!"

"అదే అర్థం కావడం లేదు."

స్నేహితులిద్దరూ ఎవరి ధోరణిలో వాళ్ళు ఆలోచనలో పడ్డారు.

"మధులతను ఆసుపత్రిలో చేరేలాగా చేస్తే?"

"అంటే?" ప్రతాపరావు ముందుకు వంగాడు.

గోవిందు గుసగుసలాడాడు.

"బాగుంది. ప్రాణాలకు మోసం రాకూడదు. వస్తే మన బతుకులు ఘోరంగా వీధిన పడతాయి."

"నాకు తెలియదా?" అన్నాడు గోవిందు.

10

కరుణా నర్సింగ్ హోం ఆవరణలో డాట్సన్ కారు ఆగింది. డిటెక్టివ్ శిరీష్ కారు దిగి నర్సింగ్ హోంలోకి వచ్చాడు. లేడీ డాక్టర్ నవ్వుతూ చూచింది.

"ప్రతాపరావు భార్య మధులత రాత్రి యిక్కడ అడ్మిటయింది. ఆ విషయంలో కొన్ని ప్రశ్నలడుగుతాను" అన్నాడు శిరీష్.

లేడీ డాక్టర్ అతడికి కుర్చీ చూపించి, "అడగండి" అంది.

"మధులత ఎన్ని గంటలకు నర్సింగ్ హోంకి వచ్చిందో చెప్పగలరా?"

ఆమె డైరీ తిరగవేసింది. "రాత్రి పదిన్నర. తెల్లవారాక అయిదు గంటలకు వెళ్ళిపోయింది" అంది.

"రాత్రి పదిన్నరనుండి తెల్లవారుజామువరకూ ప్రతాపరావు ఆమె ప్రక్కనే వున్నాడా?"

"అవును."

"సరిగ్గా గుర్తుకు తెచ్చుకోండి డాక్టర్! మధ్యలో యెప్పుడయినా బయటికి వెళ్ళాడేమో!"

"లేదు. గేటు దాటలేదు."

"ఎవరయినా అతడికోసం వచ్చారా?"

"లేదు."

"ఎవరయినా ఫోన్ చేశారా?"

"అతడికే ఎవరో ఫోన్ చేశారు."

శిరీష్ ఎగిరి గంతేశాడు. "ఎన్ని గంటలకో చెప్పగలరా?" అన్నాడు.

"పన్నెండు గంటల కనుకుంటాను."

"అతడికే ఫోన్ వచ్చినట్టు ఎలా చెప్పగలరు?"

"అతడే వెళ్ళి అందుకొని మాట్లాడి పెట్టేశాడు."

"ఏం మాట్లాడాడు?"

"ఏమో....ముక్తసరిగా రెండు ముక్కలు!"

"ఫోన్ దగ్గరకు హుషారుగా వెళ్ళాడా?"

"అంతగా గమనించలేదు."

"ఫోన్ వచ్చాక అతడి ప్రవర్తనలో మార్పు కనిపించిందా? అంటే తొట్రుపాటు కనిపించడం వంటిది."

"లేదు. ప్రశాంతంగా వున్నాడు."

శిరీష్ కొన్ని నిమిషాలపాటు నిశ్శబ్దంగా వున్నాడు. వాచీ చూసుకున్నాడు. రాత్రి ఏడు కావస్తోంది.

సుందరరామయ్యను హత్యచేసిన వ్యక్తి స్వరాజ్యాన్ని రేప్ చేశాడు. సుందరరామయ్య ముఖ్యా మొహం తెలియని వ్యక్తితో రాత్రివేళ ఒంటరిగా బయటకు వెళ్ళాడు. ఎలా వెళ్ళాడు? అతడికి బాగా కావలసిన వ్యక్తినుండి యేదో కబురు వస్తే తప్ప ఎందుకు వెళ్తాడు?

అతడిని హత్యచేసినవాడు మధులత పంపినట్టు చెప్పి వుంటాడు. హత్య జరిగిన సంగతి హంతకుడు టెలిఫోన్‌లో చెప్పాడు. యెక్కడనుండయితేగాని ప్ర తా ప రా వు నర్సింగ్ హోంలో ఫోన్ అందుకున్నాడు.

నర్సింగ్ హోంలో ప్రతాపరావు వున్నట్టుగా హంతకుడికి తెలుసు. ప్రతాపరావు తన మామగారిమీద ఎవరిని నియోగించాడు?

పోర్టికోలో కారు ఆగిన చప్పుడయింది. యెవరో మూలుగుతున్నారు. మరో నిమిషంలో మధులతను చేతుల మీద యెత్తుకొని ప్రతాపరావు లోపలకు వచ్చాడు.

"డాక్టర్....డాక్టర్!" అరిచాడు ప్రతాపరావు.

లేడీ డాక్టర్ అటు పరుగెత్తింది. అతడిని ఎమర్జన్సీ

గదిలోకి నడిపించింది. ప్రక్క గదుల్లోంచి నర్సులు అతడికి సహాయం చేశారు.

ప్రతాపరావును బయట వుంచి లేడీ డాక్టర్ తలుపు వేసుకొంది. ప్రతాపరావు బల్లమీద కూర్చున్నాడు. విచారంగా కళ్ళు మూసుకొన్నాడు. డిటెక్టివ్ శిరీష్ అతడిని సమీపించాడు.

"ఏం జరిగింది ప్రతాపరావుగారూ?" అడిగాడు శిరీష్.

"ఇద్దరమూ మార్చ్యురీకి బయలుదేరాం. ఆసుపత్రి సమీపంలో మధులత ముందుగా కారు దిగింది. ఎవడో చాల రాష్‌గా మోటారుసైకిలు మీద వచ్చి ఆమెను ఢీకొట్టాడు. మనిషి తుళ్ళి రోడ్డుమీద పడింది" ప్రతాపరావు తల దించుకొన్నాడు.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ నుదురు చిట్లించాడు. మరో పథకం అమలు జరుగుతోంది. మధులతను ప్రమాదంలో యిరికించడం కేవలం పథకం ప్రకారమే జరిగింది. ప్రతాపరావును రిమాండ్‌లోకి తీసుకొనేలాగా చెయ్యాలి.

* * *

గోవిందు ఆఫీసులో అడుగుపెట్టాడో లేదో టెలిఫోన్ గణగణలాడుతోంది. గోవిందు రిసీవరందుకొన్నాడు.

"నువ్వూ, ప్రతాపరావూ కలిసి దిగిన ఫోటో హత్యల అగ్రిమెంట్ నా చేతిలో పడింది."

"ఎవరు నువ్వు?"

అవతల క్లిక్‌మంది.

గోవింద్ పిచ్చెత్తిపోయాడు. గారేజిలో వున్న కారు తీసుకొని యింటికి క్షణంలో వెళ్ళాడు. రత్తి అవుట్ హవుస్‌లో పనిలో వుంది. గోవిందు భవనంలోకి ప్రవే

శించి బీరువా వెతికాడు.

వెలుగుతూన్న బల్బువైపు తీక్షణంగా చూశాడు.

భద్రంగా వుంచిన నెగటివ్ ఫిల్మ్, ఫోటోలూ అగ్రిమెంట్ కాగితం లేవు. గోవిందు మంచంమీద కూలబడ్డాడు. తనకి ఫోన్ చేసిందెవరు? అది ఆడగొంతు. రతి కాదు కదా! అవును రతి అయివుండాలి. నిన్న ప్రతాపరావు యిక్కడికి రావడం రతికే తెలుసు.

ఆమెకు యింటి తాళంచెవులు యెలా వచ్చాయి.

ఇందిర హత్యను వాయిదా వేయాలి. లాభంలేదు. ప్రతాపరావుకు భార్యను ఆసుపత్రిలో వదిలి వెళ్ళే వీలు కల్పించాడు తను. కాని అతడు యిప్పుడు ఇందిరను ప్రయాణంలో హత్యచేస్తే తన పీకకు ఉరి తగులుకుంటుంది.

గోవిందు అవుట్ హావుస్ వైపు వెళ్ళాడు.

రతి నవ్వుతూ చూచింది. ఆ నవ్వులో కల్మషంలేదు.

"రతీ! నేను లేకుండా యింట్లోకి యెవరయినా వచ్చారా?" అడిగాడు గోవిందు.

"లేదు మామా!" అంది రతి.

11

ప్రతాపరావు ఆమెకు బత్తాయి తొనలు ఒలిచి అందించాడు. మధులత అటు తిరిగింది.

"నీకు నామీద కోపం యేమిటి లతా?" అన్నాడు ప్రతాపరావు.

"……………"

"ప్లీజ్ ….తిను."

"నన్ను ఒక్కసారే చంపెయ్యకూడదా? ఇలా యాక్సిడెంట్లు చేసేకంటె….?" మధులత యేడుస్తోంది.

"యాక్సిడెంట్లు చేయడం ఏమిటి? ఎలా ప్రమాదం జరిగిందో నాకేం తెలుసు?"

"............"

"పోలీస్ కంప్లయింట్ కూడా ఇచ్చాను. దుర్మార్గుడు దొరకలేదు."

ఉదయం వెలుగు గదిలో పడుతోంది. తలుపుమీద చప్పుడయింది. ప్రతాపరావు లేచి వెళ్ళి తలుపుతీశాడు.

"లోపలకు రావచ్చునా?" అన్నాడు శిరీష్.

ప్రతాపరావు దారిచ్చాడు.

"మధులతగారిని కొన్ని ప్రశ్నలడగాలి. మీకు అభ్యంతరమా?"

"నెవ్వర్."

"అయితే ప్లీజ్...." బయటికి దారి చూపించాడు శిరీష్.

ప్రతాపరావు బయటికి వెళ్ళిపోయాడు. శిరీష్ తలుపు మూశాడు.

"మిమ్మల్ని ఢీకొట్టిన డ్రైవర్‌ను గుర్తుపట్టగలరా?" అడిగాడు శిరీష్.

"లేదు సార్. గుర్తుపట్టలేను. ఆసుపత్రి ప్రాంతంలో. అక్కడ అంతా చీకటిగా వుంది."

"మధులతగారూ! మీరు అభిప్రాయ పడినట్టుగా హత్య ఒక పథకం ప్రకారంగానే అమలు జరిగింది. అలాగే ప్రమాదం కూడా!"

"శిరీష్‌గారూ! నాదొక మనవి."

"చెప్పండి!"

"మా నాన్నగారిని ఎవరు చంపించారో నిర్ధారణ అయింది. నామీద ప్రమాదం ఎవరు సృష్టించారో తెలు

స్తోంది. ఆయనకు నామీద ప్రేమ వుండవలసిందిపోయి యింత కక్ష వున్నపుడు యేంచేసి యేం లాభం?"

"అయితే—యేమంటారు మీరు?"

"దయచేసి పరిశోధన వదలివేయండి. మీ శ్రమకు ఫీజు చెల్లిస్తాను."

"మధులతగారూ! హంతకుడి పోలికలు దొరికాయి. హంతకుడు తన పని ముగియగానే మీవారికి ఫోన్ చేశాడు. యాక్సిడెంట్ ఎందుకు చేశాడో తెలియడం లేదు. ఈ సమయంలో మీరు విత్ డ్రా కావడం బాగుండదు."

మధులత నిశ్చలంగా చూసింది.

"మధులతగారూ!"

ఆమె తల వొంచుకొని ఏడుస్తోంది. నేరసురాలిలాగా ఆమె మోకాళ్ళ మధ్య తలవొంచుకొని యేడుస్తోంది. శిరీష్ జాలిగా చూశాడు. ఆమె ఆస్తి ప్రతాపరావుకు దక్కింది. ఆమె తండ్రిని ప్రతాపరావు నియోగించిన హంతకుడు పొట్టన పెట్టుకున్నాడు. చివరకు మధులతను గాయాలతో ఆసుపత్రిపాలు చేశాడు.

హంతకుడెవడు? హంతకుడికి ప్రతిఫలం యేం యిచ్చి వుంటాడు.

"మధులతగారూ! ఈ మధ్య పెద్ద మొత్తంలో ప్రతాపరావు డబ్బు తీసుకోవడం జరిగిందా?"

"లేదు సార్! ఆ వివరం ఎందుకడిగారు?"

"మీ యింటికి ఎవరయినా కొత్తవారు కానీ పాత వారు కానీ వచ్చారా.... యిటీవల కాలంలో.... అంటే ఒక వారం పదిరోజులుగా."

మధులత ఆలోచనలో పడింది. తల అడ్డంగా

త్రిప్పింది.

"పోనీ ప్రతాపరావుగారి స్నేహితుల జాబితా తయారుచేద్దాం. ఆయన స్నేహితులతో నాకు పని పడింది."

మధులత అయోమయంగా తలూపింది. ఆమె జాబితా చెబుతూంటే శిరీష్ తయారుచేయసాగాడు.

ప్రతాపరావు గదిబయట కాలుకాలిన పిల్లిలాగా తిరగసాగాడు. శిరీష్ తన భార్యను ఏం ప్రశ్నలు అడుగుతున్నాడో అతడికి అంతుపట్టలేదు. ఈ సమయంలో గోవిందు తన ప్రక్క వుంటేగాని ధైర్యం చాలదు. ప్రతాపరావు బయటికి వెళ్ళాడు.

కారులో గోవిందు ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఇంట్లో గోవిందు లేడు.

"ఆఫీసులో వుంటారు" అంది రతి.

ప్రతాపరావు గోవింద్ అండ్ ఇందిరా ఎంటర్‌ప్రయిజెస్ ఆఫీస్ ముందు కారాపాడు.

గోవిందు తల పట్టుకు కూర్చున్నాడు. ప్రతాపరావును చూచి నోరావులించి, "నువ్వా? ఏమిటి యింత పొద్దున్నే వచ్చావు?" అన్నాడు.

ప్రతాపరావు కళావిహీనంగా మొహం పెట్టి "శిరీష్ నా భార్యను ఏవో ప్రశ్న లడుగుతున్నాడు. నాకు భయంగా వుంది. ఇందిరను కలుసుకోవడానికి వీలు కుదురుతుందని యాక్సిడెంట్ చేశాం. తీరా చూస్తే యీరోజు బయటకు వచ్చే పరిస్థితి లేదు" అన్నాడు.

"ఏం? యెందుకు లేదు?" యేదో ప్రశ్న వేశాడు గోవిందు.

"నా భార్య యాక్సిడెంట్ విషయంలో అనుమాన

పడింది."

"ఇందిర కోసం నువ్వు వెళ్ళవద్దులే!"

"ఏం? ఏమయింది?"

"మనం యిద్దరం కలిసి రాసుకున్న అగ్రిమెంట్, తీయించుకున్న ఫోటో—నెగిటివ్‌తో సహా మాయమయింది."

ప్రతాపరావు మొహంలో కత్తివాటుకు నెత్తురు చుక్క లేదు. "ఎలా మాయమవుతుంది?" అన్నాడు చివరకు.

"వేసిన తాళాలు వేసినట్టే వున్నాయి. ఒక ఆడ గొంతు ఫోన్ చేసేవరకూ నాకు ఆ విషయం తెలియదు."

"ఆడగొంతా? ఆమె ఎవరు?"

"అదే తెలియాలి!"

గోవిందు మాట పూర్తికాకముందే బల్లమీది టెలిఫోన్ మ్రోగింది. ప్రతాపరావు రిసీవర్ అందుకున్నాడు.

"నువ్వూ ప్రతాపరావూ కలిసి దిగిన ఫోటో రాసుకున్న అగ్రిమెంట్ కావాలంటే రెండు లక్షల రూపాయలు యివ్వాలి. సాయంకాలం చెప్పు. నాలుగు గంటలకు ఫోన్ చేస్తాను" అవతల క్లిక్ మంది.

ప్రతాపరావు క్రెడిల్ చేసి, తలను చేత పట్టుకున్నాడు.

గోవిందు అతడిని పిచ్చివాడిలాగా చూడసాగాడు.

12

ఇన్‌స్పెక్టర్ కుమార్ చిరాకుగా చూశాడు.

"శరీఫ్! మనం ప్రతాపరావు జాబితా ప్రకారంగా వెతుక్కోవడం వలన పెద్ద వుపయోగం కనిపించడం

లేదు. అతడు ఎవరో కిరాయి మనుషులను నియోగించుకుని వుంటేనో...." అన్నాడు కుమార్.

"ప్రతాపరావు కిరాయి మనుషులకు అవకాశం యివ్వడు. అతడు యెవరితోనో లాలూచీపడ్డాడు."

"లాలూచీయా?"

"అవును. సుందరరామయ్య హత్య జరిగిన నాటి రాత్రి మధులతను ఆసుపత్రిలో చేర్చి ఎలిబీ ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు. అతడి పరోక్షంలో సుందరరామయ్యను హత్య చేశాడు హంతకుడు."

"అవును."

"ఇప్పుడు మరల మధులతను గాయపరచి ఆసుపత్రిలో చేర్చాడు ప్రతాపరావు. అతడు ఎలాంటి ఎలిబీ కోసం ఆసుపత్రిలో వుంటున్నాడు?"

"పాయింటే!"

"సుందరరామయ్యను హత్య చేసినందుకు ప్రతాపరావు హంతకుడికి బాంక్ బాలన్స్‌లోంచి ఎలాంటి పారితోషిక మూ ్రదా చేయలేదు. అందువలన కిరాయి హంతకుడు అయివుండడని నా అనుమానం."

"మరి ఎవరితో అతడు లాలూచీపడ్డాడని నీ అనుమానం?"

"బాగా తెలిసిన స్నేహితుడితో."

కుమార్ ఆలోచనలతో సతమతమయ్యాడు. "స్నేహితుడు ఎవరని చెప్పుకోగలం?"

"కుమార్! హంతకుడు భారీమనిషి. నాగార్జున లాడ్జి సర్వీసింగ్ బాయ్ చూశాడు. స్వరాజ్యం అతడిని చీకట్లో చూచింది. మధులత మొత్తం మూప్ఫయి చిరునామాలు యిచ్చింది. మనం మారువేషాలలో, బాయ్ కూడా మారు

వేషంలో బయలుదేరతాం. నువ్వూ, బాయ్ మారంగా వుంటారు. నాతో ప్రతాపరావు స్నేహితుడు మాట్లాడుతుంటాడు. బాయ్ గురుపట్టి నీకు చెబుతాడు."

"దీని బదులు ప్రతాపరావును సెల్‌లో వేసి థర్డ్ డిగ్రీ ట్రీట్‌మెంట్ యిస్తే చాలదా?"

శిరీష్ నవ్వి, "ప్రతాపరావు కావాలని యెక్కడా కమిట్ కాలేదు. ఈ రోజున మామగారి ఆస్తి కలసి లక్షాధికారి అయ్యాడు. అతడిమీద ఆరోపణలు రుజువు కాని పక్షంలో థర్డ్ డిగ్రీ ట్రీట్‌మెంటు యిచ్చి మాట పడటం తప్ప ఫలితం ఏముంటుంది?" అన్నాడు.

కుమార్ తిరిగి ఆలోచనలో పడ్డాడు.

"ఒక క్రైంబ్రాంచ్ ఏజంటును ప్రతాపరావు వెంట ఫాలోఅవ్ చేయించు. హడావుడి తగ్గాక అతడు తన హంతక మిత్రుడిని కలియకుండా వుండడు."

శిరీష్ మాట ముగిసేలోగా సార్జంట్ లోపలకు వచ్చాడు.

"మేకప్ సామగ్రీ, లార్డ్‌బాయ్ సిద్ధం సార్!" అన్నాడు సార్జెంట్. శిరీష్, లార్డ్‌బాయ్, ఇన్‌స్పెక్టర్ కుమార్ మారువేషాలు వేసుకున్నారు. డిటెక్టివ్ శిరీష్ అడ్రస్సులు చూసుకుంటూ, "డాబాగార్డెన్స్‌లో ఒక డున్నాడు. నేను మోటార్‌సైకిల్ మీద వెళ్తుంటాను. మీరు టాక్సీలో ఫాలో అవండి" అన్నాడు.

ప్రతాపరావు కోసం ఏజంటును యేర్పాటు చేసి కుమార్ ఒక టాక్సీని పిలిపించాడు.

మోటార్‌సైకిలు డి.ఇ.టి. ఆఫీస్ ప్రక్క లైన్లో ఒక యింటి ముందు ఆగింది.

అర్జునరావు, రైస్‌మర్చెంట్ అని నేంబోర్డు వుంది.

శరీఫ్ మోటార్ సైకిలు దిగి యింటిముందు నిలబడ్డాడు. అర్జునరావు సులువుగానే యింట్లో దొరికాడు. భారీ మనిషి. బొజ్జ వూపుతూ శరీఫ్ వైపు వచ్చాడు. టాక్సీ అంత దూరంలో ఆగింది.

"ఆ రాత్రి వచ్చినవాడికి యింత బొజ్జ లేదు సార్!" అంటున్నాడు బాయ్.

కుమార్ చిరునామాల జాబితాలోంచి అర్జునరావు పేరు కొట్టేశాడు.

శరీఫ్‌ను ఎగాదిగా చూచి, "ఎవరు కావాలండి?" అన్నాడు అర్జునరావు.

శరీఫ్ అప్పటికే కుమార్ పంపిన సంకేతం అందు కున్నాడు.

"ప్రతాపరావు యింట్లో కనిపించడంలేదు. స్నేహితుల యింటికి వెళ్ళినట్టు చెప్పాడు. మీ యింటికి వచ్చాడేమోనని వచ్చాను" అన్నాడు శరీఫ్.

"మా యింటికి అతడు వచ్చి యేడాదయివుంటుంది."

"అలాగా ఈ మధ్య ఎవరితోనయినా కలసివుండగా ప్రతాపరావును చూశారా?"

"నిన్న ఒక హోటలులోకి గోవిందుతో కలిసి వెళ్లడం చూశాను."

"అడ్రసు చెప్పండి. గోవిందుగారిని కలుసుకుంటాను" అన్నాడు శరీఫ్. మధులత చెప్పిన లిస్టులో గోవిందు పేరు లేదు.

అతను అడ్రసు చెప్పాడు.

13

రాత్రి పదయింది. గోవిందు టాక్సీదిగి స్ప్రింగ్ రోడ్లో నడవసాగాడు. అతనికి మనసంతా చికాకుగా వుంది.

ప్రతాపరావు తుని స్టేషన్‌లో ఇందిరను హత్య చేస్తాడు. కారులో బయలుదేరాడు. ఉదయం 6 గంటలకు తునిలో గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్సు ఆగుతుంది.

ఇందిరకు అతడు తెలుసు. "గోవిందుకు తునిలో యాక్సిడెంటయింది. నీ టెలిగ్రాం యిక్కడికి రీడైరెక్ట్ అయింది" అంటాడు ప్రతాపరావు.

ఇందిర అతడితో బయలుదేరుతుంది. కారులో నిర్జనంగా వున్నచోట ఇందిరను పీక నులిమి హత్య చేస్తాడు ప్రతాపరావు. నగలూ, నట్రా దోచుకుంటాడు. రైల్వే ట్రాక్ ప్రక్కగా శవాన్ని పారవేస్తాడు.

గోవిందుకు తాత్కాలికంగా మనస్సుకు ప్రశాంతత చిక్కింది. తను యింట్లో వుంచిన నెగెటివ్ ఫిల్మ్, ఫోటోలూ, అగ్రిమెంట్ యేమయాయో అర్థమయింది. తనతో రత్తి ఎంత నాటకం ఆడింది?

సాయంకాలం తనకు ఆమె నుండి ఫోన్ వచ్చింది. ముందే జాగ్రత్త పడివుండటం వలన తనకు ఆ ఫోన్ ఎక్కడినుండి వచ్చిందో తెలిసిపోయింది. తన ఇంటినుండే ఫోన్ వచ్చింది.

అవుట్ హావుసు ముందు ఆగాడు గోవిందు. "రత్తీ!" అన్నాడు.

అవుట్ హావుస్‌లో లైటు వెలిగింది. తలుపు తెరుచుకుంది. గోవిందు స్థిరమైన నిశ్చయం వచ్చినవాడిలాగా లోపలికి వెళ్ళి తలుపు గడియ పెట్టాడు. ఆమె అప్పటికే ప్రక్క గదిలోకి నడిచింది. ఆ గదిలో డ్రిమ్మర్ వెలుగుతోంది.

గోవిందు ఒక్క వురుకులో ఆమెను సమీపించాడు. వెనుకవాటుగా ఆమె గొంతు పట్టుకున్నాడు. ఆమె పట్టు

విడిపించుకుని స్విచ్ నొక్కింది. గదిలో ప్రకాశవంతమైన వెలుగు పరచుకుంది.

ఆమె విసురుగా వెనక్కి తిరిగింది. గోవిందు ఆమెను చూస్తూ ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఇందిరా!" అన్నాడు గోవిందు.

"ఏం ఆశ్చర్యంగా వుందా?" అంది ఇందిర.

"నువ్వు....నువ్వు....ఎప్పుడు వచ్చావు?"

"మొన్న రాత్రి."

"అంటే?"

"సుందరరామయ్య హత్య జరిగాక" ఆమె విచారంగా అంది.

"రాజమండ్రివరకూ ట్రెయిన్‌లో వచ్చాను. రత్తి నా మనిషి. నామీద నువు వెడల్రగక్కే ద్వేషం గురించి ఎప్పటికప్పుడు నాకు తెలియపర్చుతూంది. అందుకే నీకు తెలియకుండా ప్రయాణమై వచ్చాను."

"రత్తి...." అతడి గొంతు పొడారిపోయింది. "నువు రాజమండ్రి నుంచి ఎలా వచ్చావు?"

"సూపర్ ఎక్స్‌ప్రెస్ బస్సులో."

"నెగెటివ్ ఫిలిం, ఫోటో ప్రింట్‌లూ, అగ్రిమెంట్ యేం చేశావు?"

"వేలాది కాపీలు తీయించాను. నాకు అపకారం జరిగిన తక్షణం అవి అన్ని పోలీస్ స్టేషన్లకూ, అన్ని పత్రికా కార్యాలయాలకూ అందించే యేర్పాటు చేశాను...."

"రత్తి ద్వారానా?"

"అవును."

తలుపుమీద టకటక చప్పుడయింది.

గోవిందు వులిక్కిపడ్డాడు.

"ఫరవాలేదు. నీ స్నేహితురే! రమ్మని ఫోన్ చేసింది రత్తి."

"ఎందుకు?"

"నువు ముందుగా నిర్ణయించుకున్నట్టుగా జనరల్ ఆస్పత్రిలో చేరలేదనీ, ఇందిరను హత్య చేస్తోంటే స్వయంగా చూడాలని వుబలాట పడుతున్నావనీ ఫోన్ చేసింది."

గోవిందు అయోమయంగా చూచి తలుపు తెరిచాడు. ప్రతాపరావు లోపలకు వచ్చాడు. గదిలోవున్న ఇందిరను చూచి వులిక్కిపడ్డాడు. పాలమారినట్టుగా యిబ్బంది పడి తిరిగి గోవిందును చూశాడు. ప్రతాపరావుకు తడారి పోయింది.

ఇందిర మౌనంగా నడిచి పెరటిగుమ్మం తలుపు తెరచింది. క్రయిమ్‌బ్రాంచ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ కుమార్, డిటెక్టివ్ శిరీష్ లోపలకు వచ్చారు. ప్రతాపరావు చటుక్కున గుమ్మంలోకి వెనక్కి గెంతి తలుపు తెరిచాడు.

తలుపు అవతల క్రయింబ్రాంచ్ ఏజంటు వున్నాడు. అతడి రెండు చేతులలో పిస్తోళ్ళున్నాయి.

డిటెక్టివ్ శిరీష్ నవ్వి, "ప్రతాపరావూ! నీ ఆట కట్టింది. గోవిందుతో అతడి భార్యను చంపేటట్టు ఒప్పందంపడి మీ మామయ్యను చంపించావు. గోవిందు అంతటితో ఆగకుండా స్వరాజ్యాన్ని రేప్ చేశాడు. టెలిఫోన్ సెట్టుమీద వ్రేలిముద్రలు దొరికాయి.

నీ స్నేహితుల జాబితా తయారుచేశాం. అర్జునరావు నిన్నూ, గోవిందునూ కలిపి నిన్న ఒక హోటల్‌లోకి

వెళ్ళడం చూశాను. గోవిందు షాపుమీద నిఘా వేశాం. లాడ్జ్ సర్వీసింగ్ బాయ్ గోవిందును గుర్తుపట్టాడు. నీ వ్రేలిముద్రలు సేకరించాం. అయినా నాగార్జున లాడ్జ్‌లో దొరికిన వ్రేలిముద్రలు కావు. గోవిందు వ్రేలిముద్రలకోసం ప్రయత్నించాం. రత్తి మాకు పరిచయమయింది. ఇందిర వచ్చినట్టు చెప్పి ఆమెమీద జరుగుతూన్న హత్యా ప్రయత్నం గురించి చెప్పింది" అన్నాడు.

గోవిందు తల వాల్చుకున్నాడు.

కుమార్ సంకెళ్ళు తీసి ప్రతాపరావుకూ, గోవిందుకూ కలిపి తగిలించాడు.

"థాంక్స్ టూ రత్తీ అండ్ ఇందిరా!" అన్నాడు కుమార్.

• * •

ప్రతాపరావు సెల్‌లో గోడకి చేరగిలపడి కూర్చున్నాడు. సెల్‌లో అతడిప్రక్క గోవిందు పడుకొని వున్నాడు. ప్రతాపరావు ఒంటిన జెయిలు అధికారులిచ్చిన బనీనూ, డ్రాయరూ వున్నాయి. బనీనుమీద 74 అని నెంబర్ వుంది. గదిలో పదిహేను కాండిల్ బల్బ్ వెలుగుతోంది.

ప్రతాపరావు నెంబర్ తడుముకుంటూ గోడవైపు చూశాడు.

గోడమీద రెండు బల్లులు పాకుతున్నాయి. రెండూ ఎదురెదురుగా పాకుతున్నాయి. వాటికి మధ్యగా కీటకం వాలివుంది. రెండు బల్లులూ ఒడుపుగా ముందుకు వస్తున్నాయి. తూచి తూచి అడుగులు వేస్తున్నాయి. కీటకాన్ని సమీపించాయి.

రెండూ ఒకేసారి నాలుకలు విసిరాయి.

కీటకం ఎగిరిపోయింది. బల్లుల జిగురు నాలుకలు ఒక దాని కొకటి అంటుకున్నాయి. నాలుకలు లాక్కో బోయాయి. కింద దబ్బున పడ్డాయి.

ప్రతాపరావు కళ్ళు మూసుకున్నాడు. "జీవిత కాలం తమ యిద్దరూ ఈ బల్లులను చూస్తూ చావాలి!" గొణుక్కున్నాడు.

—:అ యి పో యి ం ది:—